

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **J. D.**, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, v řízení o žalobě ze dne 25. 5. 2015,

t a k t o :

Věc **se postupuje** Městskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu bylo dne 26. 5. 2015 doručeno podání nazvané „*Správní žaloba*“. V žalobě je namítána nezákonnost postupu Státního pozemkového úřadu v souvislosti s prováděním pozemkové úpravy s tím, že se nikdy do pozemkové úpravy nepřihlásili a pokud se za zády jednalo o nějakých pozemkových úpravách, nikdy nebyli přizváni. Proto se domáhá vydání usnesení, kterým se nezákonný postup žalovaného zamítá. Z obsahu podání tak vyplývá, že se jedná o správní žalobu.

Podle ust. § 7 odst. 1 s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení věcně příslušný krajský soud.

Podle ust. § 7 odst. 2 věta první s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Byl-li návrh ve věci správního soudnictví podán u soudu, který není věcně příslušný k jeho vyřízení, postoupí jej tento soud k vyřízení soudu věcně a místně příslušnému ve smyslu ust. § 7 odst. 4 věta první s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se již v rozsudku ze dne 3. 8. 2006, č. j. 2 As 39/2006 - 80, zabýval věcnou příslušností a konstatoval, že pokud zákon č. 139/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“) jasně vymezuje veřejný zájem na provedení pozemkových úprav a správní orgán zasahuje do vlastnických práv autoritativním způsobem, přičemž předmětem soudního řízení není otázka vlastnického práva, jedná se o věc náležející do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Pokud jde o místní příslušnost, lze odkázat na rozsudek ze dne 27. 5. 2014, č. j. 2 As 22/2014 - 35, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Státní pozemkový úřad představuje koncentrovaný*

správní úřad s celostátní působností, jehož sídlem je Praha. Krajské pozemkové úřady nepředstavují samostatné správní úřady, nýbrž pouze dekoncentrované organizační složky s územní působností vymezenou územím kraje jako vyšších územních samosprávních celků ve smyslu ústavního zákona č. 347/1997 Sb., o vytvoření vyšších územních samosprávních celků, ve znění pozdějších předpisů. Tím méně pak mohou mít charakter samostatných správních úřadů pobočky krajských pozemkových úřadů, které rozhodují v řízení o pozemkových úpravách jako orgány prvního stupně, jak tomu bylo i v této věci. Instanční vztahy mezi jednotlivými složkami tohoto správního úřadu jsou pouze záležitostí funkční příslušnosti. Nejvyšší správní soud k tomu poukazuje na svou předchozí judikaturu, především pak rozsudek ze dne 15. 2. 2012, č. j. 6 Ads 15/2011 - 143, v němž dospěl k názoru, že pro určení místní příslušnosti správního soudu ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s. je stěžejní sídlo správního orgánu; umístění jeho organizačních útvarů (poboček, odborů, pracovišť) není rozhodující. (...) Z uvedeného vyplývá, že městský soud se dopustil nesprávného posouzení otázky místní příslušnosti, neboť právě tento soud je ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s. příslušný k projednání žaloby stěžovatelů proti napadenému rozhodnutí a rozhodnutí věci, a to proto, že žalovaný správní orgán (bez ohledu na vnitřní uspořádání jeho územních organizačních složek) má sídlo v Praze.“

Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě namítá nezákonnost postupu Státního pozemkového úřadu v souvislosti s prováděním pozemkové úpravy, je k řízení o této žalobě příslušný Městský soud v Praze. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o postoupení věci tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 11. června 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu